

שמעון בוזגלו רעש אחרי רעש כָּבֵה

נַרְקִיסוֹס בֵּן 52

סרנדת קיץ

ראיתי אתמול, במקרה,
תמונה שלי מלפני תשע שנים.

צרכת קופים בחרשה,
צפורים מתעופפות באימה
מעל הברכה הכסופה –
משהו נורא קרה.

שקט, איך אני אוהב שקט!
ת'המנה הטובה של החיים –
אנשת הרוח בעלים,
אם קוראת לבנה בקול רך.
דברים כאלה.
ואת השיחות האביכות
בין הקיץ לאדמה הטובה.
עמק בתוכה,
השקט נפלא כל-כך,
בלי מזגנים, בלי רכב,
מוזיקה בכל מקום.
והגלגלת שלי כמעט מחיכת.
כמעט.
לפעמים,
בתוך השקט הנפלא,
אני נכסף שוב לשמע אותה,
פעם נוספת לשמע אותה
קוראת לבנה – שימון,
שימון, איפה אתה?

1. פנטזיה בלה מז'ור
 תעוף לכל הרוחות!
 זה קשה.
 סליחה?
 איפה את?
 טוק.
 טרח.
 מה דעתך לקרא "מסטר-ביס"
 לסנדוויץ'ה האדמה שלי?
 חתול מימין!
 תעוף או שאני...
 כל היום "איפה את?"
 הוא חרש,
 הוא פשוט חרש.
 בנג.
 אבל שיהיה עם המון מיוגו,
 צהב-צהב,
 עדין.
 חתול מימין!
 ובלי קולה.
 בנג.
 בנג.
 בבקשה!
 הוא לא מפסיק לצרח.
 מי?
 ומה, ראית פעם עורב מעדן?
 או ורזיר שתקן.
 טוק.
 או ימני נאור.

את הצלילים, בעקר ת'צלילים,
 את המשב הדק מהחלון,
 אני מנסה לקלט
 (והריחות)
 כמו תחנת אנטנות סודית
 שאף פעם לא רואים בה איש,
 אפלו לא מכונית
 במגרש החנייה הקטן.
 לאן הם נעלמו כלם?
 הצליחו סופסוף לשמע צרחה
 בלי לחבר לה עורב?
 לרעד בלי לקרא לזה רוח?
 קראתי שיר הבקר
 שבו תוהה המשורר
 למי יש ריח יותר משכר:
 לפרחי האביב או לשער אהובו.
 צלילים -
 קרע,
 קרע -
 כמה צלילים!
 מנין הבטחון שהם
 עורב.
 (שוב עורב!)
 מנין הבטחון?
 (אינה בקר יפה!)
 כמו תחנת אנטנות סודית
 בעמק רועש מפרחי האביב -
 קולטת, לא מפרשת -
 איך זה להיות כמוה?
 תוהה על כך הרבה בזמן האחרון.
 רק רגע -
 אני מקרב במהירות לנוכה
 ת'תצ"א של התחנה:
 דלת נפתחה שם באחד המבנים.

סְנֻדְיָצ'יָה עִם כּוֹס יַיִן נֶרְדֵּ? כְּמָה שְׁמַיִם, בְּלִי סוּף שְׁמַיִם.

חַתוּל מִיָּמִין!

קֶאָק,

אָק,

אָק.

סְלִיחָה?

הַרוּחַ הַיּוֹם מְעַרְבִית.

תְּעוּף לְכָל הַרוּחוֹת!

בְּשִׁכּוּנָה הַחֲדָשָׁה שְׁלִי,

בְּשִׁקֵּט הַנֶּפְלֵא הַזֶּה

בֵּין בְּנֵינָיִם מְטַפְּחִים

וּמְדַשָּׁאוֹת רְחֹבוֹת,

יֹתֵר וַיֹּתֵר -

טוֹק

בְּנָג -

2. פִּנְטוּיָה בְּרַחַ מוֹזוֹר

רוּחַ, כְּמָה רוּחַ בְּחוּץ.

הָאוּ!

הָאוּ-הָאוּ!

כְּשֶׁרוֹבֵרֵט וּוְדִקּוֹק הִזָּה יֵלֵד -

אֵיךְ הַסְתַּדֵּר עִם שֵׁם מְשַׁפָּחָה כְּזֶה?

קֶרְעֵ!

קֶרְעֵ!

כְּתָה ט' הִיא הַכִּי גְרוּעָה.

גַּם מְנַסִּיוֹנָכֶם?

מִיָּן מִיָּם מְזַקְנִים וְקָרִים

עַל אֶרְגֹז הַחוּל.

לֹא רַע - מִיָּם מְזַקְנִים.

אוֹרְנָה, תּוֹרִידֵי לִי תִמְפָּתְחוּת.

רוּחַ, כְּמָה רוּחַ בְּחוּץ.

וְאִם הַעֲלָה רוּעָה כִּךְ סְתָם

לְנוּחַ, לֹא לְזוּז?

פִּינָס.

פִּינְקוּס.

(צִחְקוֹק קֶצֶר.)

לֹא נְעִים, בְּטַח לֹא בְּכַתָּה ט',

לְהַסְתוֹבֵב עִם יַיִן עֵץ -

לְפָחוֹת לֹא כְּשֵׁם מְשַׁפָּחָה -

חֶשֶׁב לֹו רוֹבֵרֵט וּוְדִקּוֹק.

פֶּשֶׁשׁ

פֶּשֶׁשׁ

(חֲקוּי שֶׁל צִלְלֵי הַעֲלִים

כְּשֶׁהַרוּחַ דוֹחֶפֶת אוֹתָם.)

הוּא הִזָּה מְלַחֵן אֲנָגְלִי.

פֶּשֶׁשׁ

פֶּשֶׁשׁ

(חֲקוּי שֶׁל מַיִם זוֹרְמִים בְּצַנּוֹר

אוֹ שֶׁל חֶפֶץ שֶׁנִּגְרָר בְּדִירָה מְעִלִי.)

הוּא גַם אֶהֱבֶה לְצִיר אֲנִיּוֹת בָּיִם -

מִפְרָשִׁיּוֹת גְּדוּלוֹת שִׁיּוֹרוֹת זוֹ עַל זוֹ.

אֲנִי מְנַגֵּן עֶכְשָׁו

תִּקְוֹנֶצ'רֵטוֹ הַשְּׁלִישִׁי שֶׁלוֹ לְחִלְלִית.

קֶרְעֵ!

קֶרְעֵ!

יְצִירָה מְקַסֶּמָה.

התמלאו בדהרת הולקירות של ונגר.
 רחוק, בברכה שבתחתית המפל,
 קצף לכן חפף
 את ראשי הסלעים הקרחים.
 "מתאים לך לכן", היא אמרה.
 "לא אדם, תה לא פנאיסט."
 השועל נעצר, הסתכל עלי
 בהטית ראש ועירה -
 והמשיך בדרך.
 בקצב שלו.
 בלי לקפץ לשום מקום.

רעש אחרי רעש כבה.
 קדם הקמקום במטבח,
 אחר-כך המחשב,
 ושוב חזר לו השקט.
 (השיחה שלה במרפסת,
 העורב, השכנה -
 איכשהו הם חלק מהשקט.)
 גם המפל בנחל יהודה,
 לפחות ביום ההוא.
 "תקפץ, תקפץ כבר",
 הם צעקו,
 שם, רחוק למטה.
 הכל היה שקט סביב.
 מרחב זרק, שלו,
 בלי גמרי שן-הרב וממותות,
 שמים תכלים בלי מסוקים.
 בזמן האחרון אין ספר מדע פופולרי
 בלי שנים-שלושה לקטיס-ציידים.
 וגם מסבירים שם בברור
 מה הם היו עושים במקומי,
 אני מתכונן, הלקטיס-ציידים,
 שאהבו, כך כותבים שם,
 להיות בקבוצות -
 ובגלל זה גם אנהנו.
 רחש קל נשמע משמאלי.
 אני מפנה מיד את הראש.
 משהו זו שם בין השיחים,
 מסרק אותם לצדדים
 כמו ה"שביל באמצע"
 שהיה פופולרי אצלי,
 עד שהיא הגיעה.
 "תקפץ כבר, למה אתה מחכה?"
 שני סנפירי אונים מגיחים מהשיחים.
 כל השמים השחירו מסוקים,